

Bladerberg

Al die bladeren. De tuin van mijn vader ligt er vol mee. Tussen bomen, struiken, over paden. Ik pak ze bij elkaar. Knisperend en vol leven. Ik weet dat ze weg zullen waaien en dat er nieuwe bij zullen komen. Toch ga ik door. Erken een niet-aangeharkt gebied en laat het zo. Plakkerig sap dat uit takken druipt. Bloedbanen waar geen einde aan komt

en die ook geen einde maken. Doorgegeven zon en fotosynthese en voedingsstoffen en overlevingstactieken en schuilplaatsen en smaakpapillen. Hele maatschappijen groeiden uit deze grond. Water houdt het wakker. Natuur werd geboren van natus en groeide op tot een tegenstander van de mens, een ander. We worden geboren en geboren en geboren

en tussendoor creëren we ook nog wat. We worden geboren en baren verder. Verwijt ons imitatie maar accepteer ook de inherente creatie. Verloochening van de eigen oorzaak zou bijna grappig zijn als we het niet steeds de schuld bleven geven. De wedstrijd tussen

mens en natuur is een wapenwedloop in creatie. We handelen zo lang we het verkocht krijgen. Grond wil geen tranen of bloed, het wil enkel water; zoet en geen zout in een al zout-brandende wonde. De mens volgde de natuur en toen draaide de wind. 'De zaag het werk laten doen' betekent meegaan met de aard van het materiaal; niet diens aard bestrijden. Alle deze gefabriceerde spiegels zijn alleen geldig binnen de bebouwde kom.

Aan het begin van elke schooldag neem je het plantje en bijbehorende onderlegger van je bureau en plaats je ze samen op de vensterbank van de klas. Aan het einde van de schooldag zet je ze terug op je bureau. De les eindigt wanneer er een punt achter staat. Een natuurlijk leesteken voor een natuurlijke dag. Dit herhaalt zich vijf dagen per week,

veertig weken per jaar, acht jaar lang. En dan kun je plots schrijven. Een onnatuurlijke afbakening; representatie ruikt niet naar imitatie maar walmt van classificatie. Leestekens bestaan niet in het luchtledige en in tegenstelling tot de tuin van de

Leestekens bestaan niet in het luchtledige en in tegenstelling tot de tuin van de overbuurman krijgt dit bos niet alleen water op dinsdag. Ik kijk naar de berg bladeren en fantaseer over wat het allemaal kan worden. Niet dat creatie een plan nodig heeft. Dat maakt het zo levensvatbaar. Desintegratie is ook creatie. Klodders die alles kunnen worden wat ze nu niet zijn. Al die beschreven bladeren. De boekenkast van mijn vader ligt er vol mee. Ik hark ze bij elkaar en weet dat ze uit zullen lopen. Ik blader door de taal en geef ze door. Een van die pagina's beschrijft mijn geboorte. Blauw bloed is inkt en dat van ons is zwart. Pennen als klapprozen om niet te vergeten. We leren kijken door de ogen van voorouders. Ik zie de bladeren door de camera van mijn vader. Geërfd samen met het canvas, de smaakpapillen, het slechte gebit, een pen en koffers vol zelfverzonnen woorden. Scherpstellen, inzoomen en doordraaien tot een nieuw blad valt. Bedankt voor elke letter van mijn naam. Geef toe dat deze woorden ook zelfverzonnen zijn. Dat we natuur zagen voor we wisten hoe haar te noemen. Al die dubbel beschreven bladeren. Een stamboom houdt stand en de bladeren blijven nog even liggen. Een week, een jaar, een generatie. Ze gniffelen wat, maken grappen die alleen zij verstaan en klagen over het weer. Ik hoor ze alleen wanneer de wind me de tonen doorspeelt. Ik hoor het ijs zingen sinds hij me leerde dat het 'zingen' heet. Maar het heeft altijd gezongen, natuurlijk.